

Žďánov

Scházíme se na strakonickém nádraží v houfu známých účastníků našich výletů. Čeká nás cesta na šumavský vrch Žďánov. Předešlý den se klubalo ven slunce skrze mraky a občas povolilo i nějaký ten déšť. Dnes to vypadá na vlhký den. Po čase prožitém v autobusu, kdy jsme cestou přibrali našeho průvodce Šumavou, Ing. Josefa Pecku, stojíme na náměstí v Kašperských Horách.

Odtud putujeme okolo Kohoutího kříže při zdi kostela sv. Markéty. Kříž dříve stával nedaleko Nicova, směrem ke kapliče v části města zvané Cikánka. Zde se náš průvodce rozpovídá o pověsti vázané k tomuto místu. Po chvíli našeho postávání a rojení vyrazíme dále. Pěkně do kopce s krátkým pohledem na Kavrlík. Ale to už jsme skoro v lese. Při lesní cestě si všimneme jakéhosi mezníku. Bližší ohledání je z hlediska historického liché. Zato náhle objevím ojedinělého hříba. A kousek od něj první dřípatku horskou.

Když vkročíme na luční cestu směřující ke Žďánovu, mraky na nás pustí drobný opar. Ve svahu pod loukou se nechá jen tušit osada Peklo. U polní cesty vedoucí k bývalému Žďánovu si povšimnu nějakých ruin u cesty. Průvodce říká, že je to pozůstatek vojenských zařízení. Odklopím jeden kus stavebniny a pod ní naleznu velkého slimáka největšího (*Limax maximus*).

Dřípatka horská

Za chvíli dojdeme k prvnímu ze skupiny chráněných stromů. U jeho paty se krčí malý sklípek. Pod zbytky dřeva a listí naleznu první vřetenatku obecnou (*Alinda biplicata*). Dál pokračujeme k chráněnému buku lesnímu. Cesta je občas zatarasena padlými větvemi a malými stromy. Vybírám si cestu přes kluzké kořeny, okolo padlých listnatých stromů a větví. Úspěch nalezů měkkýšů na sebe nenechal dlouho čekat. Plamatka lesní (*Arianta arbustorum*), srstnatka chlupatá (*Trochulus hispidus*), vlahovka narudlá (*Monachoides incarnatus*), plzák hnědý (*Arion fuscus*). Na vlhkých kmenech šplhala podkornatka žíhaná

(*Lehmannia marginata*). U paty zmiňovaného buku lesního se dalo nalézt několik vrásenek okrouhlých (*Discus rotundatus*).

Nechci svým drobným drbáním země zdržovat skupinu, která již pokračuje k další zajímavosti na cestě. Je jím středověký důl na zlato. Účastníci stojí na kraji ohrazeného svahu s výstražnou cedulí a zákazem vstupu. Náš průvodce povídá o dolování v okolí Kašperských Hor a já v doslechu nahlížím do pukliny v zemi. Vypadá jako vstup do podsvětí. Dno je možná falešné, tvořené spadanými větvemi a listím. Hluboká rýha, široká tak, že televizní člověk by se do ní nevešel. Přemýšlím o tom, jak se středověkým horníkům asi kutalo. O jeho fyzické a psychické odolnosti a co musel zvládnout. A přitom jich, podle dobových pramenů, v jednotlivých dolech nepracovalo mnoho. Když se něco stalo, byla to asi záležitost pár lidí. Jedinému, komu asi přítomnost neznámé hlubiny nevádí, je asi slimák popelavý (*Limax cinereoniger*).

Když stoupáme do prudkého svahu Žďánova, cesta je poseta různě velkými valouny porfyrické ortoruly. Neodolám a několik valounů končí v batohu. Skupinu doženu až na vrcholu Žďánova. Triangulační bod se tyčí v mlhavém oparu, ale stálo to za to. Nikdo nikde, starý kopec a kus historie. Postáváme a obhlížíme to mlhavé místo. Za své vzal vrcholový zápisník, je provlhlý a slepený. Zato pstročku dvoulístému zdejší klima svědčí.

Když se nabažíme, pokračujeme vlhkou cestou dál. Najednou se na lesní cestě objeví krásné trsy dřípátky horské. Fotí ji náš průvodce a později i já. Kromě několika snímků si odnáším i špinavá kolena. Nevadí.

Za chvíli zastavíme u kaple sv. Jana, opuštěné kapličky uprostřed lesů. Někdo mně podá ulomený kus dřevomilné houby. Jedná se o lesklokorku lesklou. Když jí otočím, na jejím spodku je spousta drobných brouků, drabčků. Pozdější určování v teple domova selhává. Naučná literatura tuhle drobotinu míjí.

Naše další kroky vedou skrze les. Vlastně ani nejdeme dlouho a najednou se objeví známé skály. Jsme u Královského kamene. Jeho vrchol je v oparu pomalu nezřetelný. Zato skála s Pannou Marií vypadá v šedi lesa a vody až mysticky. Dál nás náš průvodce zavede k nedalekému historickému mezníku mezi dvěma panstvími. A jde se dál.

Sloupcová, kamenná Boží muka nedaleko Nicova míjíme s krátkým zastavením. Potom zabočíme doleva a za chvíli staneme u Kohoutího kříže. Byl jsem zde nedávno, a tak jen pozoruji vlhké okolí.

V Nicově se po prohlídce okolí kostela sv. Marie rozhodneme k návštěvě vstavačové loučky u Řetenic. Není to daleko, a navíc keře u cesty jsou ozdobeny terčovníkem zedním. V Řetenicích kvete v tarasu u jednoho z nových domů nepůvodní hořec. Soška Panny Marie ve skále nad stavením stále pohlíží do údolí Zlatého potoka.

Kohoutí kříž

Vstavačová loučka překvapí množstvím vstavače bezového. Představuji si, jaké to tady asi je za slunečna. S hemžením hmyzáků. Ale kdo ví... Odměnou je i nález několika rostlinek vraního oka. Má své 4 listy a některá z bylin laškovně i 5.

Potom už jen návrat zpět do Nicova. Počasí se stalo shovívavějším a vlhko ubylo. Vlastně to ani nevadilo, že je vlhko v botách a že na zvířenu se moc nedostalo. Však ono to pozorování přijde jindy.

Doma zkouším tvarovat jeden ze sebraných valounů žďánovské ortoruly. Ze začátku se kámen brání a nechce si dát říci. Ale po chvíli kamenného šeptání mezi rukou a horninou se z něj vyklube pěkná kulička. Připadá mně, jako bych vykutil malého, rozverného skřítku. Průvodce starých horníků. Zapomenutého v cestě. Jednoho ze žďánovských mnohých. Kdo ví? A to je vše.

